

**BISDOM
ROTTERDAM**

Homilie bisschop Van den Hende

Start cursus voor parochiebestuurders, H. Laurentiuskerk, Voorschoten

19 september 2026

1 Korintiërs 15, 35-37.42-49

Lucas 8, 4-15

Dierbare zusters en broeders, we zijn als bisdom dankbaar dat u op deze zaterdag de moeite neemt om op deze bijeenkomst aanwezig te zijn. Er zijn duizend dingen die u op zaterdag zou kunnen doen. Misschien stonden er ook wel andere dingen op uw planning dan deze bijeenkomst. Maar het is belangrijk dat we als bisdom, aanwezig in vele parochies, elkaar leren kennen en met elkaar mogen optrekken. Enerzijds met de Heer, en daarom vieren wij de eucharistie. Anderzijds met elkaar, omdat we leden zijn van dezelfde Kerk, het lichaam van Christus.

Misschien had u als eerste lezing iets vrolijkers verwacht dan een tekst over de dood. Maar het gaat hier ten diepste niet alleen over ons sterven, maar ook over de verrijzenis. De apostel Paulus, die net als wij met Christus verbonden wilde zijn, heeft dit tot een van de belangrijkste punten van zijn verkondiging gemaakt. Paulus zegt: "Ik heb het van de Heer zelf gehoord."

Want de verrijzenis is een kernpunt van ons geloof. Jezus stierf aan het kruis, maar daarmee was het niet voorbij. Hij heeft de weg geopend naar het eeuwige leven. Dat blijft ook ons perspectief tot op de dag van vandaag.

Natuurlijk stelt Paulus een vraag die wij onszelf ook wel zouden stellen: hoe gaat dat dan, die verrijzenis? Want in het evangelie van Pasen staat nergens hoe de verrijzenis in zijn werk ging. Er staat alleen dat het graf leeg was en dat Jezus leeft. Wat er tussen gebeurd is, is in het evangelie niet te vinden. Misschien dat is ook niet zo belangrijk als we beseffen dat de Heer ons de weg heeft geopend naar eeuwig leven. Dat is wat telt.

We hebben als mens nog veel te verwachten, zegt Paulus. We mogen verrijzen uit de dood als het eenmaal onze tijd is. Ook dan kunnen we ons geen voorstelling maken van wat dat precies betekent. Ons aardse lichaam is, dat merken we in de loop van de tijd, kwetsbaar en sterfelijk. We kunnen er niet eeuwig mee door. Op een gegeven moment zijn de onderdelen als het ware uitverkocht.

Maar Paulus spreekt dat er een nieuw leven is, waarin we opnieuw een lichaam zullen hebben. Dat op het onze lijkt. Dat is ook nodig. Stel u eens voor: als u na uw dood in de spiegel zou kijken en u zou geen lichaam hebben, dan zou u uzelf niet herkennen. Wij zijn immers ook gebonden aan het beeld dat wij van onszelf hebben. Paulus zegt: het lichaam dat hier het onze is, is aards en gaat voorbij. Maar dan zullen we een lichaam hebben dat van blijvende waarde is. En ook dan zullen we onszelf herkennen aan wie wij zijn.

Onderweg door het leven, dat is wat op dit moment onze koers is. Het is goed dat we stilstaan bij de belofte van verrijzenis en eeuwig leven. Maar we hebben ook op deze aarde nog onze taak te volbrengen. En met dat perspectief van eeuwig leven in het vooruitzicht kan het alleen maar beter worden.

Maar onderweg hier op aarde hebben we ook een taak, en daarover spreekt Jezus in het evangelie. Als ons hart nu eens een akker is, als ons hart nu eens grond is, hoe kan dan het zaad van Gods Woord, van zijn liefde, in ons hart gedijen?

En dan spreekt Jezus in een gelijkenis. De grond kan dor en droog zijn. De grond kan rotsachtig zijn met stenen. En er kan ook goede grond zijn.

Voordat we onszelf gaan vermoeien met de vraag wat voor grond ons hart is, of het ontvankelijk is of hard of misschien dor, moeten we beseffen dat we gaandeweg ons leven verschillende kwaliteit laten zien. We zijn soms dor en droog en niet zo open voor de blijdschap van het evangelie. We zijn soms rotsachtig en als steen, omdat we zoveel andere dingen aan ons hoofd hebben. Maar er zijn ook momenten waarop we werkelijk voelen en ervaren: nu komt wat de Heer zegt bij mij binnen.

Vandaag, tijdens deze bijzondere ontmoeting met u als bestuurders, mogen we zeggen: het gaat niet alleen om het akkertje van ons eigen hart. Het gaat ook om de akker die we samen mogen vormen. De Kerk in deze wereld is een akker waarin Gods Woord is gezaaid (Vaticanum II, Lumen Gentium 5), waar we water en bevrijding krijgen door ons doopsel, waar we groeikracht ontvangen door de Heilige Geest in het vormsel en waar we steeds opnieuw gevoed worden door het woord van God en door de eucharistie.

Mogen wij vandaag de Heer danken dat Hij dat geloof in ons hart legt. En mogen wij de Heer vragen dat ons hart steeds ontvankelijker wordt voor zijn blijde boodschap. En mogen wij dan weten dat wat wij nu met elkaar in zijn Geest realiseren, nog maar een klein stukje is van wat wij later van de Heer mogen ontvangen.

Mogen wij de hoop in onze Kerk en in onze wereld levend houden door samen de Heer te dienen. En mogen wij nu al merken dat wij het woord van de Heer dat wij horen in ons hart bewaren en, met vallen en opstaan, goede vruchten voortbrengen.

Niet alleen voor onszelf, maar ook voor elkaar. En niet alleen voor de Kerk, maar ook voor de wereld waarin wij geroepen zijn om de liefde en de vreugde van de Heer concreet te maken in wat wij doen en wat wij zeggen, en waarvoor wij bidden en in de mate waarin wij geduld en verlangen bij elkaar weten te houden. Amen.